

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 864/2025
23.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Александра Грујичића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници ЗК 1/24 од 06.12.2024. године и Вишег суда у Шапцу 2Кж1 70/25 од 31.03.2025. године, у седници већа одржаној дана 23.09.2025. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Александра Грујичића поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници ЗК 1/24 од 06.12.2024. године и Вишег суда у Шапцу 2Кж1 70/25 од 31.03.2025. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници ЗК 1/24 од 06.12.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ и осуђен на новчану казну у износу од 20.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико то не учини у остављеном року суд ће новчану казну заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Одлучено је и о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву оштећеног – приватног тужиоца, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Шапцу 2Кж1 70/25 од 31.03.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Лозници ЗК 1/24 од 06.12.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Александар Грујичић, у смислу члана

485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати Основном суду у Лозници на поновно одлучивање или исте преиначи тако што ће окривљеног ослободи од оптужбе, или „донесе пресуду и утврди повреду закона“.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА истиче да се побијане пресуде заснивају на доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку не могу заснивати и као незаконит доказ означава аудио снимак који се налази на ЦД. По ставу одбране, наведени доказ је незаконит из разлога што је прибављен на незаконит начин јер окривљени није упозорен да ће њихов разговор бити сниман нити је приватни тужилац имао овлашћење за снимање разговора, односно исти је прибављен на начин којим се остварује биће кривичног дела из члана 143. КЗ.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Врховни суд оцењује као неосноване.

На наведену повреду закона одбрана окривљеног указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе у образложењу пресуде на страни 2, став шест, дао довољне и јасне разлоге које Врховни суд у свему прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге и упућује.

Поред изнетог бранилац окривљеног као незаконит доказ означава и извештај Полицијске станице Крупањ, обзиром да обавештење које је у преткривичном поступку прикупио орган гоњења не може бити коришћен као доказ у кривичном поступку.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Врховни суд оцењује као неосноване, а ово из следећих разлога:

Наиме, из списка предмета – извештаја ПС Крупањ од 16.08.2024. године произилази да је у истом констатовано да је приватни тужилац ББ дана 09.10.2023. године пријавио окривљеног АА да га је дана 06.10.2023. године вређао и претио му, те да је са оптуженим обављен разговор поводом пријављеног догађаја и да је оптужени признао да је вређао приватног тужиоца, али да није имао намеру да му упути озбиљну претњу, већ је у бесу намеравао да га испровоцира.

Чланом 288. став 1. ЗКП је прописано да полиција може позвати грађане ради прикупљања обавештења, а у позиву се мора назначити разлог позивања и својство у коме се грађанин позива, а ставом 2. истог члана да приликом поступања по одредбама овог члана полиција не може грађане саслушавати у својству окривљеног односно испитивати у својству сведока или вештака, осим у случају из члана 289. ЗКП.

Имајући у виду наведено, по оцени овога суда наведени извештај садржи изјашњење овде окривљеног АА, а које је исти дао у својству грађанина, из којих разлога исти не може бити коришћен као доказ у кривичном поступку.

Такође, из списка предмета произилази да се побијане правноснажне пресуде, поред осталих доказа, заснивају и на извештају ПС Крупањ од 16.08.2024. године што је првостепени суд и констатовао у образложењу своје пресуде на страни 8, став четири.

Имајући у виду да је првостепени суд навео да је наведени извештај ПС Крупањ од 16.08.2024. године оценио као објективан, јер је прибављен на законом прописани начин, стоје наводи захтева браниоца окривљеног да је суд ценио спорни доказ и свој доказ поткрепио доказом на коме се по одредбама ЗКП пресуда не може заснивати.

Међутим, одредбом члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП прописано је да ова битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама овог законика не може заснивати, осим ако је с обзиром на друге доказе, очигледно да би и без тог доказа била донесена иста пресуда.

Из списка предмета произилази да првостепени суд побијану правноснажну пресуду није засновао искључиво на извештају ПС Крупањ од 16.08.2024. године, већ су чињенице везане за кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ, за које је окривљени и оглашен правноснажном пресудом кривим, утврђене на основу других доказа изведених у току поступка и то: исказа приватног тужиоца, извештаја ... од 17.07.2024. године са достављеним листингом обављеног саобраћаја, репродукцијом аудио ЦД снимака разговора приватног тужиоца и окривљеног, а делимично и на основу исказа испитаних сведока, као и одбране окривљеног.

Дакле, како нижестепене пресуде нису засноване само на извештају ПС Крупањ од 16.08.2024. године, и како је, по оцени Врховног суда, с обзиром на друге доказе изведене у законито спроведеном поступку и оцењене појединачно и у њиховој међусобној вези, очигледно је да би и без овог доказа била донета иста пресуда, то неосновано бранилац окривљеног указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, у односу на извештај ПС Крупањ, као повреду поступка која је била од апсолутног утицаја на законитост и правилност правноснажне пресуде.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев

за заштиту законитости, а то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и жалбеним судом – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног у преосталом делу захтева указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП оспоравајући веродостојност снимка разговора приватног тужиоца и окривљеног са ЦД, обзиром да суд није уопште утврдио да ли је у конкретном случају реч о разговору између окривљеног и приватног тужиоца, односно суд уопште у том поступку није утврђивао аутентичност и веродостојност наведеног снимка. Поред изнетог, бранилац наводи и да су остали изведени докази и то искази саслушаних сведока који су саслушани у току поступка, а који су присуствовали разговору приватног тужиоца и окривљеног у потпуности потврдили одбрану окривљеног и да није било упућивања увредљивих речи.

Чињенично стање утврђено у правноснажној пресуди, односно повреда закона из члана 440. ЗКП, сходно одредбама члана 485. ЗКП, није предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле, није дозвољен разлог, у смислу цитиране одредбе члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браноца, због чега је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Александра Грујичића у наведеном делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, на основу одредбе члана 491. и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, Врховни суд је донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Мирољуб Томић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић